

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1733/2021
12.08.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ... код ..., чији је пуномоћник Милан Станојевић, адвокат из ..., против тужене Компаније „Слобода“ АД Чачак, коју заступа Дејан Савковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 623/20 од 09.02.2021. године, у седници одржаној 12.08.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 623/20 од 09.02.2021. године, у потврђујућем делу.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 361/17 од 13.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да јој је незаконито престао радни однос, да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог број ../17 од 10.08.2017. године и да се тужиља врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радним способностима, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 333.750,00 динара, а уколико то не учини у остављеном року на напред наведени износ да тече законска затезна камата од дана извршности, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 623/20 од 09.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у делу ставу првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радним способностима. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и у ставу другом изреке, тако што је утврђено да је тужиљи незаконито престао радни однос, поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду број ../17 од 10.08.2017. године и обавезана тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од

296.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу, ревизију је благовремено изјавила тужила због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је била запослена код тужене по основу уговора о раду од 03.11.2010. године. Решењем тужене од 31.12.2015. године тужили је отказан уговор о раду, јер је одбила да изврши радни задатак претпостављеног. На основу решења инспектора рада тужена је 15.04.2016. године, тужилу вратила на рад до доношења правноснажне одлуке суда за поништај решења од 31.12.2015. године. Решењем број ../17 од 10.08.2017. године, тужена је поново отказала уговор о раду тужили због повреде радне дисциплине, а решењем инспектора рада од 15.09.2017. године одложено је извршење овог решења до правноснажне одлуке суда за поништај решења од 10.08.2017. године. Правноснажном судском пресудом од 17.10.2017. године, одбијен је захтев тужиле за поништај решења о отказу уговора о раду од 31.12.2015. године. Како је у периоду од 31.12.2015. године до 17.10.2017. године тужила радила код тужене на основу решења инспектора рада, до правноснажности судских одлука, то тужена није могла донети нову одлуку о отказу уговора о раду и престанку радног односа по било ком основу. Имајући у виду да је оспорено решење о отказу уговора о раду од 10.08.2017. године, донето у моменту када је уговор о раду тужили већ био отказан, исто је поништено као незаконито. Међутим, тужбени захтев тужиле да се врати на рад је одбијен, с обзиром да јој је радни однос код тужене престао 31.12.2015.године, за које решење је правноснажном судском одлуком утврђено да је законито.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле за враћање на рад.

Према одредби члана 191. став 1. Закона о раду, уколико суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће, између осталог, да се запослени врати на рад. Значи да би се применила наведена законска норма, запосленом треба да је радни однос престао без правног основа. Тужили је радни однос престао на основу законитог решења од 31.12.2015. године, па је правилан закључак судова да нема правног основа за примену члана 191. Закона о раду, без обзира што је тужила у овој парници успела са захтевом за поништај решења од 10.08.2017. године и то из разлога што запосленом не може два пута да се откаже исти уговор о раду, па и у ситуацији када се ради о отказу по различитим основима. Наиме, решење о отказу уговора о раду тужили (од 31.12.2015. године) је законито и коначно, док је оспорено решење од 10.08.2017. године, поништено као незаконито, јер тужили није ни могао да поново престане радни однос по било ком основу. Реинтеграција, односно враћање запосленог на рад је последица незаконитог отказа, те како у конкретном случају тога нема и тужили је законито

престао радни однос код тужене, то нема места ни примени одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђене чињеничне и правне ситуације, неосновани су наводи ревизије да је тужила у наведеном периоду радила без правног основа, односно без уговора о раду, те да је засновала радни однос у смислу одредбе члана 32. став 2. Закона о раду, с обзиром да је тужила у том периоду обављала рад код тужене на основу решења инспектора рада и то само до правноснажности судских одлука.

Имајући у виду изложено Врховни касациони суд је донео одлуку као у ставу првом изреке применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиле за накнаду ревизијских трошкова, јер по ревизији није успела, па је применом одредбе члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић